

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558254432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

skønneste og elskværdigste Qvinde, jeg havde seet, og jeg viste hende en Opmærksomhed, som har berettiget hende til de urimeligste Formodninger. Men at høre en Riddersmands Enke paa Danmarks Throne, det Galskab kunde aldrig falde mig ind. Min Letsindighed og Uforsigtighed har havt sørgelige Følger. Den skønne Enkes gode Navn og Rygte er forspildt, og min Ære har ikke vundet derved. Jeg vil gjøre Alt for at gjøre min Forseelse god igjen, kun fotet, som vanærer Riget og Kronen.»

«Sug mig oprigtig, min Broder! – spurgte Prindsessen og betragtede ham med et alvorligt gennemtrængende Blik – elsker du hende? eller har du nogensinde elsket hende? hos Jer Mænd er det jo tvende Spørgsmaal, hvad hos os kun er eet. Haand paa Hjertet, Broder! for din Roligheds Skyld spørger jeg dig derom.»

«Du gaar mig vel nær paa Samvittigheden, Søster! – svarede Valdemar – nu vel da! jeg har virkelig indbildt mig engang, at jeg elskede hende; men nu veed jeg det vist: det var en Vildfarelse.» Her faldt hans Øine uvilkaarlig paa den forgyldte tillukte Lade, som laa paa Bordet, med Prindsesse Margarethas Billede.

«Endnu eet Spørgsmaal kun, min Broder! for den ulykkelige Helenes Skyld, hvis Skjæbne jeg af Hjertet beklager: har du nogensinde sagt hende med rene og tydelige Ord hvad du troede at føle for hende?»

«Om jeg endogsaa derfor kan frikjende mig, – svarede Kongen – saa kan jeg dog ikke frikjende mig for Blik og Miner, som tale tydeligere og meer overbevisende, end alle Ord, og i den Henseende er og bliver jeg strafskyldig. Den Bod, som derfor er paalagt mig, vil du smil ad, og jeg maa tilstaa dig det, havde jeg selv været min Skriftefader, jeg kunde ikke have straffet mig mildere: jeg formæker mig med en Prindsesse, jeg aldrig har seet. – Fru Helene seer jeg aldrig mere. Men jeg vil skrive hende til, jeg vil give hende et tydeligt Beviis paa min Agtelse; saalænge hun vil være din Gjest, skal hun behandles her som en Fyrstinde, som Hertug Guttorms Datter; men jeg forlader Rådhuus imorgen, og vender ikke tilbage saalænge hun er her. En Æres- og Sikkerheds-Vagt skal, haade medens hun er her og naar hun reiser, beskytte hende mod enhver Fornærmelse. Hendes yngste Son har jeg lovet et Hertugdøm; det Ord skal jeg holde til Trods for al Verdens Snak, men meer kan og vil jeg ikke gjøre.»

Derved blev det. Kongen skrev et Brev til den skønne Enke, og

Prindsessen overrakte hende det med en venlig Hilsen fra Kongen.

Da Fru Helene læste Brevet, blegnede hun; men hun fattede sig hastig, reiste sig, rolig og bestemt, og erklærede, at hun endnu i denne Nat vilde begive sig paa Reisen til Skaane. »Paa Kallen bygger jeg mig et Slot, – sagde hun lønlig til Prindsessen – derfra vil jeg betragte Himlens Løb og lade Jorden gaae sin skjeve Gang. Hils Kongen fra mig og sig ham: jeg er nu Kullemandens Dronning, saa veed han nok hvad jeg mener.»

Prindsessen betragtede hende forundret og forstod hende ikke, men frygtede for, at hendes Forstand var forvildet. Nu kaldte Fru Helene sine Døttres Fæstemænd for sig og spurgte dem om deres Kjærlighed til hendes Døttre var ligesaa varm idag, som igaar. De forsikkrede det og forundredes over det besynderlige Spørgsmaal.

»Saa ere de om en Time eders Ægte-Hustruer eller aldrig, – sagde hun bestemt – jeg kan ikke beskytte dem længer her i Danmark, og følge de mig over Sundet, skal de aldrig vende tilbage.»

Peder Strangesøn og Anders Grosøn saae glad forundrede til deres Forlovede, som stode reiseklædte og beredte til at følge deres lune-fulde Moder. Pigerne stode røde og blege med Taarer i de skønne Øine, og de unge Riddere betænkte sig ikke længe.

»Om en Time er jeg eders retmæssige Svigersøn, ædle Frue! – svarede Peder Strangesøn – og imorgen fører jeg min skønne Hustrue til Kallundborg.»

»Ræk mig Haanden, ædle Cæcilia! – sagde Anders Grosøn – til Slotskapellet: har vi kun faa Skridt; lad mig imorgen føre min kjære Hustrue til Tersløsegaard!»

De forbausede Piger gjorde ingen Indvendinger. Alle forundrede sig over det pludselige og uforberedte dobbelte Bryllup, som først havde været bestemt til Foraaret. Prindsessen rystede paa Hovedet og lod sin besynderlige Gjest raade her, som hun var hjemme. Der blev strax sendt Bud efter Junker Strange og Esbern Snares tre Sønner. Den muntre Junker Strange lykønskede sin Søn, idet han loe ret hjertelig, og fandt Fru Helenes overraskende Indfald fortreffeligt. Niels Mule hostede forlegen og hviskede til sin Broder Johan: »svor smukke Fru Moder har dog intet Begreb om hvad det sømmer sig: sin egen Ære har hun forspildt og nu gjør hun sine Døttre til latter med slikt hovedkulds Bryllup, som her var Ugler i Mosen, og det ved Høve – det er forskrækkeligt.»